

Fald stod du ikke der med den storagtige Helgenmine, lille Johannes!«

»Skal det være en Trusel?«

»En Advarsel skal det være. Jeg har længe haft Mistanke til dig. Tiere, end du selv aner, røbede du dit Had til mig. Nu har jeg undsagt dig. Og du skal vide, at jeg har Vaaben, du ikke kender. Mod dem er du nu advaret.«

P^{AA} Vejen gennem Landsbyen opskræmte Doktor Gaardbos Vogn en Flok Gæs, der med ophøjet Ro plaskede gennem den graa Lervælling. Han, som ellers var saa øm over Vejfreden, havde sat Farten op, saa Folk kom til Dørene og gloede efter ham.

»Nu er han da vist bleven ren tosset,« tænkte man.

Men ikke længe efter var det bekendt over hele Byen, at Præsten havde vist sin Bror Døren. Frøken Martinsen havde tilfældigvis staaet udenfor paa Gangen og hørt hele deres Samtale.

Da Doktoren naaede hjem, gik han straks ind i Soveværelset. Her sad Fru Meta oprejst i Sengen med den Lille ved Brystet uden at ane, hvor han havde været henne. For at skaane hende havde han ingenting røbet. I sin Lykke over Barnet rakte hun Haanden ud imod ham; og denne glade Velkomst og Ømheden i hendes Smil overvældede ham,